

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2022r.

Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, Wydział VI Karny, w składzie:

o.1. Przewodniczący: sędzia Izabela Hantz-Nowak

o.2. Protokolant: Adrianna Bora

o.3.w obecności Prokuratora ---

po rozpoznaniu w dniu 17 stycznia 2022 r., 14 marca 2022 r. i 9 maja 2022 r.,

sprawy z oskarżenia publicznego

przeciwko

B. G., synowi K. i U., urodzonemu w dniu (...) w K.

oskarżonemu o to, że :

w okresie od listopada 2020 roku do 5 czerwca 2021 r. w P. przy ul. (...), w tym będąc pod wpływem alkoholu znęcał się psychicznie i fizycznie nad partnerką P. B. poprzez wszczynanie awantur, wyzywanie słowami uznanyymi za wulgarne, szarpanie, duszenie za szyję, popychanie, uderzanie dłonią oraz pięścią po twarzy, kopanie po całym ciele jak leżała, ciągnięcie za włosy spowodował u P. B. ból w okolicy szyi, żuchwy oraz całego ciała naruszając czynności narządów ciała na czas nie dłuższy aniżeli dni siedem oraz grożeniem pozbawienia życia i zdrowia, co wzbudziło w pokrzywdzonej uzasadnioną ich spełnienia,

tj. o czyn z art. 190 § 1 k.k. i art. 207 § 1 k.k. i art. 157 § 2 i 4 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

I. Oskarżonego B. G. uznaje za winnego zarzucanego mu czynu popełnionego w sposób wyżej opisany z tą zmianą, że dopuścił się go w okresie od grudnia 2020 r. do 5 czerwca 2021 r., tj. przestępstwa z art. 190 § 1 k.k. i art. 207 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 207 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 37a § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy ograniczenia wolności polegającej na wykonywaniu nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin miesięcznie;

II. Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet kary ograniczenia wolności zalicza oskarżonemu okres zatrzymania od dnia 5 czerwca 2021 r. godz. 10.30 do dnia 6 czerwca 2021 r. godz., 15:24, uznając ją za wykonaną w wymiarze 4 dni;

III. Na podstawie art. 43b k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości poprzez wywieszenie go na tablicy ogłoszeń tut. Sądu przez okres 7 dni;

IV. Na podstawie art. 627 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 4 w zw. z ust. 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U z 1983, nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki poniesione w związku z postępowaniem w kwocie 358,82 zł oraz wymierza mu opłatę w kwocie 300 zł.

/-/ sędzia Izabela Hantz-Nowak

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	VI K 989/21	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
1.1. Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.1.1.	B. G.	Jak w pkt I wyroku	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	
1.2. Fakty uznane za nieudowodnione			

Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
		-----	-----
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
-----	-----	-----	-----
2. Ocena DOWODÓW			
2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
		-----	-----
0.1.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów			
0.2.(dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
		-----	-----
3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU			

	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Oskarżony	
#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem	pkt I	B. G.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Sąd przyjął kwalifikację prawną czynu zarzucanego oskarżonemu zgodnie z aktem oskarżenia.</p> <p>B. G. stanął pod zarzutem tego, że w okresie od listopada 2020 roku do 5 czerwca 2021 r. w P. przy ul. (...), w tym będąc pod wpływem alkoholu znęcał się psychicznie i fizycznie nad partnerką P. B. poprzez wszczynanie awantur, wyzywanie słowami uznanymi za wulgarne, szarpanie, duszenie za szyję, popychanie, uderzanie dłonią oraz pięścią po twarzy, kopanie po całym ciele jak leżała, ciągnięcie za włosy spowodował u P. B. ból w okolicy szyi, żuchwy oraz całego ciała naruszając czynności narządów ciała na czas nie dłuższy aniżeli dni siedem oraz grożeniem pozbawienia życia i zdrowia, co wzbudziło w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę ich spełnienia, tj czynu z art. 190 §1 k.k. i art. 207 §1 k.k.</p>			

i art. 157 §2 i 4 k.k. w zw. z at. 11 §2 k.k.

Ponieważ pokrzywdzona w postępowaniu sądowym odmówiła jednak składania zeznań, Sąd poczynił swe ustalenia faktyczne na podstawie innych dowodów, a zwłaszcza zeznań A. S., M. W., J. i P. P. oraz S. T., które to wsparte dowodami z dokumentów w postaci dwóch nagrań video, sprawozdania z badania sądowo-lekarskiego, protokołu z badania stanu trzeźwości oskarżonego, notatki z interwencji policyjnej z dnia 05.06.2021r. ,formularza niebieskiej karty oraz zawartej pomiędzy stronami pisemnej ugody z dnia 18.06.2021 zostały ocenione przez Sąd za w pełni wiarygodne. Dowody te bezsprzecznie przy tym wskazywały na sprawstwo i winę oskarżonego w zakresie czynu przypisanego mu w wyroku. Na podstawie wskazanych dowodów, a także częściowo wyjaśnień oskarżonego w stosunku do aktu oskarżenia Sąd dokonał jedynie tej zmiany, że w zakresie przestępstwa znęcenia się uznał, że miało ono miejsce od grudnia 2020 r. do 5 czerwca 2021 r., a nie jak wskazano w zarzucie stawianym oskarżonemu już od listopada 2020 r., kiedy to oskarżony dopiero pierwszy raz spotkał się

z pokrzywdzoną, którą zapoznał na portalu randkowym pod koniec października 2020 r. Z zeznań S. T. wynika, że już w grudniu 2020 r. oskarżony znajdującym się pod wpływem alkoholu spoliczkował i wulgarnie wyzwiał pokrzywdzoną i moment ten uznać należało za początkowy dla okresu, w jakim oskarżony zaczął dopuszczać się względem swojej partnerki coraz bardziej agresywnych i przemocowych zachowań, wyczerpujących znamiona czynu zabronionego z art. 207 §1 k.k. Zeznania wskazanych świadków stanowiły przy tym wierną relację tego, o czym dowiedzieli się oni od pokrzywdzonej, pracując z pokrzywdzoną i utrzymując z nią relację koleżeńską, jak również tego co częściej ze wskazanych świadków mogła zaobserwować mieszkając w miejscu zamieszkania oskarżonego i pokrzywdzonej.

Zgodnie z art. 207 §1 k.k. kto znęca się fizycznie lub psychicznie nad osobą najbliższą lub nad inną osobą pozostającą w stałym lub przemijającym stosunku zależności od sprawcy, podlega karze pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5. Zgodnie natomiast z art. 115 § 11 k.k. osobą najbliższą jest małżonek, wstępny, zstępny, rodzeństwo,

powinowały w tej samej linii lub stopniu, osoba pozostająca w stosunku przysposobienia oraz jej małżonek, a także osoba pozostająca we wspólnym pożyciu. W orzecznictwie podkreśla się, że istoty znęcania się nie wyczerpuje samo naruszanie nietykalności lub znieważanie, a tym bardziej wzajemne zniewagi i naruszenia nietykalności (np. między małżonkami). Istotne jest, że musi to być zachowanie, które nie tylko w odczuciu pokrzywdzonego, ale również przy uwzględnieniu kryteriów obiektywnych polega na zadawaniu bólu lub cierpień moralnych (zob. wyr. SN z 6 VIII 1996 r., WR 102/96, Orz. Prok. i Pr. 1997, nr 2, poz. 8). Pojęcie "znęcania się" zakłada bowiem przewagę sprawcy nad ofiarą tego przestępstwa. Ustawodawca rozróżnia przy tym znęcanie się fizyczne sprawcy od znęcania się psychicznego. Znęcanie psychiczne polega na dręczeniu psychicznym poprzez na przykład lżenie, wyszydzanie, straszenie lub zadawanie cierpień osobie, o której w tym przepisie mowa. Od kilkudziesięciu lat w doktrynie prawa karnego przyjmuje się, że za znęcanie może zostać uznane każde postępowanie nacechowane zamiarem

krzywdzenia fizycznego lub moralnego, przy czym za trafne w tej mierze przyjmuje się w przeważającej mierze stanowisko, że przestępstwo to popełnić można umyślnie w zamiarze ewentualnym. Słusznie bowiem podnosi A. R., że znęcanie "nie podkreśla ani szczególnego celu, do którego powinien zmierzać sprawca, ani szczególnych pobudek lub motywów, którymi powinien się kierować. O znęcaniu bowiem – z etymologicznego punktu widzenia – można mówić nie tylko, gdy sprawca znęca się ze złośliwości lub sadyzmu albo gdy jego wyłącznym celem jest pokrzywdzenie osoby zależnej, ale także wtedy, gdy sprawca, bijąc na przykład swoją ofiarę, kieruje się zwykłym gniewem, podnieceniem, poczuciem własnej siły, strachem przed atakiem ofiary, źle pojętymi względami wychowawczymi, bądź gdy jego zachowanie stanowi tylko reakcję na niewłaściwe postępowanie pokrzywdzonego" (A. R., *Przestępstwa przeciwko rodzinie*, s. 141).

Zachowania oskarżonego opisane przez świadków nacechowane były dużą agresją, zarówno słowną, jak i fizyczną i niewątpliwie powodowały u pokrzywdzonej

negatywne konsekwencje w postaci odczuwanego bólu fizycznego i cierpienia moralnego, z których to konsekwencji oskarżony jako sobą dorosła niewątpliwie winien sobie zdawać sprawę i bez wątpienia również zdawał, o czym świadczą chociażby liczne sytuację – relacjonowane przez świadków (zwłaszcza świadek A. S.) którzy posiadali tą wiedzę od samej pokrzywdzonej a także z własnej obserwacji – kiedy to oskarżony przeproszał pokrzywdzoną za swoje zachowanie, zapewniając ją jednocześnie o swoim uczuciu i o woli poprawy, co również powodowało, że pokrzywdzona nadal decydowała się trwanie w związku z oskarżonym i nieinformowanie organów ścigania od podjęcia stosownych działań (bądź odstępowanie od dokonanych już zawiadomień).

Jednocześnie jednak ze zgromadzonego materiału dowodowego wynika, iż oskarżony mimo swoich zapewnień, nie zmieniał swojego postępowania i nadal dopuszczał się względem swojej partnerki zachowań przemocowych. Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy bez wątpienia wskazywał zatem również na systematycznie powtarzające się zachowanie oskarżonego

złożone z wielorodzajowych, choć powtarzających się i rozciągniętych w około półrocznym okresie czasu, czynności naruszających różne dobra pokrzywdzonej takie jak m.in. jej nietykalność cielesna czy godność osobista. Oskarżony wybuchał złością, którą następnie wyladowywał na pokrzywdzonej, zwłaszcza znajdując się pod wpływem alkoholu. Jednocześnie ze zgromadzonych relacji sąsiadów wynikało, że oskarżony swoją agresję wyladowywał także na przedmiotach jakie znajdowały się w zasięgu jego ręki, częstokroć demolując część wspólną w zamieszkiwanym budynku, w tym również znajdujące się tam przedmioty sąsiadów.

Tym samym Sąd uznał, że działania oskarżonego podejmowane w stosunku do pokrzywdzonej we wskazanym okresie z punktu widzenia obiektywnej oceny tych zachowań przyjęły formę znęcania się psychicznego i fizycznego. O powyższym bez wątpienia świadczy bowiem hipotetyczne odczucie wzorcowego obywatela, czyli człowieka o właściwym stopniu socjalizacji i wrażliwości na krzywdę drugiej osoby.

W realiach niniejszej sprawy Sąd stanął również na stanowisku, że skutki i okoliczności działania oskarżonego względem pokrzywdzonej w dniu 05.06.2021 r. które spowodowały u niej ból w okolicy szyi, zuchwy oraz całego ciała a przy tym również inne obrażenia naruszające czynności narządów ciała na czas nie dłuższy aniżeli dni siedem (szczegółowo wskazane w sprawozdaniu z badania sądowo-lekarskiego) swą intensywnością przekraczały granice „zwyczajnego” naruszenia nietykalności fizycznej, znieważenia, poniżenia czy innego naruszenia czci pokrzywdzonej w rozumieniu art. 217 czy 216 k.k. i tym samym zachowanie oskarżonego w tym dniu stanowiło również o przyjęciu kwalifikacji kumulatywnej z art. 157 §2 k.k..

O zrealizowaniu znamion czynu zabronionego z art. 190 §1 k.k. stanowiło z kolei zachowanie oskarżonego, który nie bacząc na podjętą przez znajomych pokrzywdzonej interwencję w dniu 05.06.2021 r., jak również interwencję sąsiadki P., jeszcze w ich obecności wciągnął pokrzywdzoną do wspólnie zajmowanego mieszkania i przez chwilę w nim przetrzymywał, co mając na względzie dochodzące z wewnątrz

rozpaczliwe wołanie pokrzywdzonej o pomoc i cały wcześniejszy przebieg zdarzeń, bez wątplenia wskazywało na wystąpienie u pokrzywdzonej w tym momencie realnej i uzasadnionej obawy o swoje życie i zdrowie. Skutek ten, podobnie jak w przypadku spowodowanych w tym dniu obrażeń ciała pokrzywdzonej wykraczał bowiem poza ramy pojęcia znęcania się wyczerpując znamiona wskazanych przestępstw.

Zgromadzony materiał dowodowy niewątpliwie wskazywał również, że wszelkie zachowania oskarżonego przezeń podejmowane w stosunku do pokrzywdzonej były umyślne i odznaczał je zamiar co najmniej ewentualny. Nie sposób zarazem uznać, by czyny, których dopuścił się oskarżony były społecznie szkodliwe w stopniu niższym niż znikomy, jak również by zachodziły jakiekolwiek okoliczności wyłączające winę oskarżonego.

Powołane powyżej okoliczności zdecydowały zatem tym, iż Sąd uznał oskarżonego za winnego popełnienia zarzuczonego mu czynu z art. 190 §1 k.k. i art. 207 § 1 k.k. iz art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem		
Związłe o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
-----	-----		
#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Związłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz związłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
-----	-----		
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Związłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz związłe o powodach umorzenia postępowania			
-----	-----		
#	3.5. Uniewinnienie		
Związłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz związłe o powodach uniewinnienia			
-----	-----		

<p>4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
B. G.	I	I	<p>Przy wymiarze kary oskarżonemu Sąd kierował się zarówno ustawowymi granicami wymiaru kary dla czynu zabronionego z art. 207 § 1 k.k., jak i wskazania z art. 53 k.k., art. 115 § 2 k.k. i art. 11 § 3 k.k.</p> <p>Ponieważ przestępstwo znęcania się przypisane oskarżonemu obok pozostających w zbiegu przestępstw z art. 190 §1 k.k. i art. 157 §2 k.k. zagrożone jest kara najsurowszą – tj. karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do lat 5, to właśnie art. 207 §1 k.k. w zw. z art. 11 §3 k.k. uznać należało za podstawę prawną wymiaru kary orzeczonej względem oskarżonego. Jednocześnie jednak uznając, iż przewidziana we wskazanym przepisie kara pozbawienia wolności, chociażby w dolnym swym wymiarze i w zawieszeniu stanowiłaby dla oskarżonego reakcję nazbyt surową i nieadekwatną do stopnia</p>

jego winy, dla osiągnięcia celów kary za wystarczająca Sąd uznał karę ograniczenia wolności, której orzeczenie możliwym było przy zastosowaniu w tym zakresie sankcji zamiennej z art. 37a §1 k.k. W tym zakresie nie sposób zatem podzielić postulatów prokuratora domagającego się orzeczenia kary 6 miesięcy pozbawienia wolności w zawieszeniu jej wykonania na 2 lata a także dodatkowo kary grzywny. Jednocześnie nie sposób również podzielić stanowiska obrony, które ewentualnie pozostawiło do rozważenia sądu karę grzywny. W tym przypadku uznać bowiem należało, że kara taka byłaby dla oskarżonego reakcją z kolei nazbyt łagodną, a którą w społecznym odbiorze uznać można by za karę pobłażliwą tym bardziej, że ciężar gatunkowy czynów jakich dopuścił się oskarżony był znaczny. Ponadto kara finansowa mogłaby być uznana w odbiorze społecznym za pobłażanie sprawcom znajdującym się w lepszej sytuacji finansowej aniżeli inni, co rodziłoby również mylne przeświadczenie, że sprawiedliwość można sobie „wytargować” za odpowiednią cenę.

Wymierzając karę oskarżonemu jako okoliczność łagodzącą

Sąd przyjął wyłącznie uprzednią niekaralność oskarżonego oraz postawę samej pokrzywdzonej, wedle której oświadczenia pozostają oni nadal parą a zatem pokrzywdzona musiała oskarżonemu wybaczyć.

Jako okoliczności obciążające uznać jednakże należało przede wszystkim działanie oskarżonego pod wpływem alkoholu jak również znaczny stopień brutalności oskarżonego względem swej partnerki. Relacje świadków jednoznacznie wskazują, iż oskarżony nie radzi sobie ze złością i rozładowuje ją w najbardziej prymitywny sposób niszcząc znajdujące się pod jego ręką przedmioty, jak również dopuszczając się ataków na słabszych, w tym osoby najbliższe.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał, iż adekwatną dla oskarżonego będzie kara nieizolacyjna tj. ograniczenia wolności w wymiarze 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy, polegająca na obowiązku wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin w stosunku miesięcznym.

Bez wątpienia zachowanie oskarżonego przy uwzględnieniu wszelkich

			<p>okoliczności sprawy stanowiło o znacznej społecznej szkodliwości popełnionego przez przestępstwa. Orzeczona kara powinna zatem wpłynąć na zmianę sposobu oceny zdarzeń przez oskarżonego, tzn. osiągnąć zamierzone względem niego cele wychowawcze jak i zapobiegawcze. Równie ważnym zadaniem pozostaje jej oddziaływanie w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa tj. cel ogólnoprewencyjny, który to cel Sąd miał również na uwadze dokonując wyboru jak najbardziej trafnej, w jego ocenie, reakcji karnoprawnej na popełnione przez oskarżonego przestępstwo.</p>
III	I	<p>Mając na względzie okoliczności niniejszej sprawy, w tym brak orzekania w przedmiocie zakazu kontaktowania się i zbliżania do pokrzywdzonej (o czym mowa w dalszej części uzasadnienia), pełniącego przede wszystkim funkcję prewencyjną w katalogu środków karnych a jednocześnie konieczność wzmożenia tejże funkcji w jej aspekcie ogólnym w zastosowanej względem oskarżonego reakcji karnoprawnej (tj. prewencji generalnej) tj. uznając to za</p>	

		celowe ze względu na społeczne oddziaływanie kary, na podstawie art. 43b k.k. sąd postanowił o podaniu wyroku do publicznej wiadomości, poprzez wywieszenie go na tablicy ogłoszeń tut. Sądu przez okres 7 dni. Orzeczenie w tym względzie w ocenie Sądu nie narusza również interesów pokrzywdzonej.	
<p>5. <i>1Inne</i> ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU</p>			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
B. G.	II	I	Na podstawie art. 63 §1 k.k. na poczet kary ograniczenia wolności Sąd zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania od dnia 5 czerwca 2021 r., godz. 10:30 do dnia 6 czerwca 2021 r., godz. 15:24, uznając za wykonaną karę w wymiarze 4 dni
<p>7.6. inne zagadnienia</p>			
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku</p>			

wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę

Mając na względzie prezentowaną w toku postępowania postawę pokrzywdzonej P. B., a przede wszystkim złożone przez nią na rozprawie w dniu 17.01.2022 r. oświadczenie, z którego wynika, iż nadal pozostaje ona partnerką oskarżonego jak również postanowienia zawartej pomiędzy stronami jeszcze na etapie postępowania przygotowawczego ugody z dnia 18.06.2021 r. oraz pisemne oświadczenie pokrzywdzonej z dnia 23.07.2021 r., w którym wyraziła ona zgodę i wniosła o uchylenie postanowienia w przedmiocie zastosowania środków zapobiegawczych poprzez uchylenie stosowania względem oskarżonego stosowanych zakazów kontaktowania się i zbliżania do pokrzywdzonej uznać należało, iż orzekanie względem oskarżonego środka karnego w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej i kontaktowania się nią w jakikolwiek sposób, o co wnioskował prokurator, pozostawałoby w gruncie rzeczy niecelowe. Podkreślić należy, iż orzekanie przedmiotowych zakazów w realiach niniejszej

sprawy zgodnie z art. 41a §1 k.k. miało charakter wyłącznie fakultatywny, co też oznacza pozostawienie rozstrzygnięcia w tym względzie wyłącznie rozwadze sądu. Przedstawione okoliczności nie wskazują zatem by orzeczenie w tym zakresie pozostawało niezbędnym dla zabezpieczenia interesów pokrzywdzonej dobrowolnie i świadomie nawiązującej relacje z oskarżonym. Orzeczenie w tym względzie nie odpowiadałoby zarazem racjonalności polityki kryminalnej, którą również sąd orzekający w sprawie winien mieć na względzie, na co wskazywano już w uzasadnieniu rządowego projektu Kodeksu karnego w kontekście przedmiotowych środków karnych (Uzasadnienie, s. 136–137). Przesłanki stosowania większości środków karnych wskazują bowiem na to, że w tym przypadku chodzi nie o represję, lecz o prewencję i ochronę porządku prawnego przed ponownym popełnieniem przestępstwa przez sprawcę. W niniejszej sprawie, mając na względzie postawę pokrzywdzonej, o której mowa powyżej, uznać należało, iż względy prewencji indywidualnej a także wgląd na interesy samej pokrzywdzonej

nie wymagały takiego zabezpieczenia.	
7. Koszty procesu	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
IV	<p>Na podstawie wskazanych w wyroku przepisów, Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki poniesione w związku z postępowaniem w wysokości 358,82 zł oraz wymierzył mu opłatę w kwocie 300 zł. W zakresie orzeczenia o kosztach postępowania, na podstawie ujawnionych w sprawie okoliczności Sąd nie stwierdził bowiem by zachodziły jakiegokolwiek podstawy do uznania, że uiszczenie ich byłoby dla oskarżonego zbyt uciążliwe ze względu na sytuację rodzinną, majątkową i wysokość dochodów, jak również by przemawiały za tym względy słuszności. Oskarżony jest osobą w sile wieku, zdrową, aktywną zawodowo i winien w całości ponieść konsekwencje (w tym również finansowe) własnego zachowania nie obciążając nimi reszty podatników.</p>
6. 1Podpis	
/-/ Sędzia Izabela Hantz-Nowak	

--	--